

KOMISJA EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 1.6.2011
KOM(2011) 320 wersja ostateczna

ZAŁĄCZNIK

Szczegółowe objaśnienie zmienionego wniosku

Towarzyszący dokumentowi:

Zmieniony wniosek

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

ustanawiająca normy dotyczące przyjmowania osób ubiegających się o azyl

(przekształcenie)

Szczegółowe objaśnienie zmienionego wniosku Komisji przedstawia się w porównaniu z wnioskiem Komisji z 2008 r. zmieniającym dyrektywę 2003/9/WE

Artykuł 2

a) Wprowadza się wyraźne odniesienie do art. 2 lit. h) dyrektywy kwalifikacyjnej w definicji „wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej”.

b) Dodaje się termin „osoba ubiegająca się o ochronę międzynarodową”, ponieważ termin ten jest stosowany w tekście tej dyrektywy.

c) – W celu zachowania przejrzystości w definicji członków rodziny wprowadza się podział na dwa następujące przypadki: (i) przypadek, w którym wnioskodawca jest pełnoletni i (ii) przypadek, w którym wnioskodawca jest małoletnim.

- Biorąc pod uwagę stanowisko Parlamentu Europejskiego i obawy wyrażone przez szereg państw członkowskich, do definicji członków rodziny dodaje się kolejny warunek odnośnie do małoletnich pozostających w związku małżeńskim, mianowicie że mogą być uwzględnieni *wyłącznie jeżeli na terytorium danego państwa członkowskiego nie towarzyszą im małżonkowie* i jeżeli najlepiej zabezpiecza to ich interesy [a nie tylko, jeżeli najlepiej zabezpiecza to ich interesy].

g) Skreśla się definicję „procedur i odwołań” z uwagi na fakt, że staje się nieaktualna [odwołania i procedury są zdefiniowane w prawie UE, a nie w prawie krajowym, chyba że dyrektywa stanowi inaczej].

e) W definicji małoletniego bez opieki odniesienie do odpowiedzialności „zwyczajowej” zastępuje się odniesieniem do „praktyki krajowej danego państwa członkowskiego” w celu zachowania przejrzystości. .

j), k) Dodaje się dwie nowe definicje: odpowiednio definicję „przedstawiciela” i definicję „wnioskodawców o szczególnych potrzebach w zakresie przyjmowania”.

Artykuł 3

W przepisie dotyczącym zakresu stosowania dyrektywy zamieszcza się odniesienie do „wód terytorialnych” w celu zapewnienia zgodności z art. 3 zmienionego wniosku dotyczącego dyrektywy w sprawie procedur azytowych.

Artykuł 5

Skreśla się wyrażenie „jeśli to możliwe”, zgodnie z wnioskiem Parlamentu Europejskiego.

Skreśla się wyrażenie „właściwy organ”, zgodnie ze zmienionym wnioskiem dotyczącym dyrektywy w sprawie procedur azytowych.

Stanowi się, że informacje należy przekazywać „w języku zrozumiałym dla wnioskodawców lub co do którego można zasadnie przypuszczać, że jest dla nich zrozumiały”, zgodnie ze stanowiskiem Parlamentu [zamiast „w języku, o którym można przypuszczać, że jest zrozumiały dla wnioskodawców”].

Artykuł 6

W celu uproszczenia tego przepisu skreśla się zawarty we wniosku z 2008 r. zapis, zgodnie z którym „posiadacz takiego dokumentu może korzystać z praw i świadczeń przysługujących osobie ubiegającej się o azyl na podstawie niniejszej dyrektywy”.

Dodaje się nowy ust. 6 w celu zagwarantowania, aby od wnioskodawców nie wymagano żadnych dokumentów ani nie stawiano im żadnych przeszkód administracyjnych przed przyznaniem praw, które im przysługują na mocy dyrektywy.

Artykuł 7

Nie wprowadzono żadnych zmian.

Artykuł 8

Zachowano ogólne założenia tego artykułu. Wprowadzono kilka poprawek językowych zgodnie z wynikami dyskusji w Radzie oraz ze stanowiskiem Parlamentu Europejskiego. W szczególności:

- skreśla się odniesienie do „określonego miejsca”, które uznaje się za zbędne [zawarto je już w definicji „zatrzymania” w art. 2 lit. h)];
- dodaje się słowo „alternatywy” w celu wyraźniejszego wskazania związku z ust. 4 tego artykułu;
- podstawę zatrzymania w lit. b) sformułowano w jaśniejszy sposób. Odnosi się ona w szczególności do praktyk, w ramach których państwa członkowskie mogą przeprowadzić badanie/przesłuchanie w celu określenia podstawy wniosku o udzielenie azylu (tj. kluczowych faktów dotyczących powodów ubiegania się o azyl), których uzyskanie bez zatrzymania byłoby niemożliwe;
- zgodnie z wynikami dyskusji w Radzie wyjaśnia się, że zatrzymanie w ramach postępowania karnego nie wchodzi w zakres dyrektywy;
- w celu zachowania przejrzystości wyrażenie „określonym w ustawodawstwie krajowym” zastępuje się wyrażeniem „warunki te ustanowione są w przepisach krajowych”;
- w polskiej wersji językowej zachowano wyrażenie „określone miejsce” z wniosku Komisji z 2008 r. zmieniającego dyrektywę 2003/09/WE.

Artykuł 9

Zmieniony wniosek w jaśniejszy sposób ujmuje niektóre przepisy proceduralne i gwarancje dotyczące zatrzymania oraz umożliwia większą swobodę przy ich stosowaniu. W szczególności:

- upraszcza się ust. 1, biorąc pod uwagę odpowiedni przepis dyrektywy w sprawie powrotów oraz stanowisko Parlamentu Europejskiego. W szczególności ustęp ten obecnie zawiera odniesienie do zasady „należytej staranności”;
- biorąc pod uwagę rozbieżne systemy prawne państw członkowskich, zgodnie z ust. 2 decyzję o zatrzymaniu mogą wydać również organy administracyjne (a nie tylko sądowe). Utrzymano termin 72 godzin w celu zapewnienia automatycznego dostępu do organu

sądowego. Biorąc pod uwagę wyniki konsultacji, wydaje się, że jest to zgodne z praktykami stosowanymi obecnie w niektórych państwach członkowskich;

- ust. 3 i 4 połączono w ust. 3 w celu zachowania przejrzystości. Ponadto skreśla się obowiązek informowania wnioskodawcy o czasie trwania jego zatrzymania, biorąc pod uwagę rozbieżność systemów prawnych państw członkowskich w tym względzie;

- wprowadza się dokładniejsze określenie regularnej kontroli zatrzymania przez organ sądowy: stwierdza się, że dotyczy ona w szczególności przypadków dłuższego okresu zatrzymania bądź zaistnienia nowych okoliczności lub dostępności nowych informacji, które mogą wpływać na legalność zatrzymania;

- skreśla się wyrażenie „zatrzymanie nie jest nigdy bezzasadnie przedłużane”, które uznaje się za zbędne (w świetle art. 9 ust. 1);

- dokładniej określa się zakres dostępu do bezpłatnej pomocy prawnej zgodnie ze stanowiskiem Parlamentu Europejskiego i z wynikami dyskusji w Radzie, przez co zapewnia się również spójność ze zmienionym wnioskiem dotyczącym dyrektywy w sprawie procedur azytowych. W szczególności dotyczy to przypadków odwołania od nakazu zatrzymania lub jego kontroli, wyłącznie jeżeli jest to konieczne do zapewnienia skutecznego dostępu do wymiaru sprawiedliwości; przepis ten ma zastosowanie jedynie do kwestii przygotowania dokumentów i reprezentacji przed organami sądowymi .

Artykuł 10

- Ustęp pierwszy zmieniono w celu zachowania przejrzystości. To samo dotyczy ust. 3 z uwzględnieniem odpowiednich przepisów dyrektywy w sprawie powrotów oraz w celu zapewnienia spójności z art. 18 ust. 2 lit. b) i c) zmienionego wniosku, które dotyczą warunków zakwaterowania.

- W ust. 2 wprowadza się obowiązek zapewnienia dostępu do stref znajdujących się na świeżym powietrzu zgodnie z najnowszym orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka.

- Ustęp 5 dostosowano zgodnie z odpowiednim przepisem dyrektywy w sprawie powrotów. Ponadto stanowi się, że informacje należy przekazywać osobom ubiegającym się o azyl w języku dla nich zrozumiałym lub co do którego można w uzasadniony sposób przypuszczać, że jest dla nich zrozumiały”, zgodnie z sugestią Parlamentu [zamiast „w języku, o którym można przypuszczać, że jest dla nich zrozumiały”].

- Zgodnie z wynikami dyskusji w Radzie i w celu zapewnienia większej elastyczności we wdrażaniu tego przepisu w ust. 6 pozwala się państwom członkowskim na tymczasowe odstępstwo od niektórych norm przyjmowania w zakresie zatrzymania. W szczególności, jeżeli w specjalnym ośrodku zatrzymań tymczasowo brakuje miejsc, wnioskodawcy mogą być umieszczani w zakładach karnych, pod warunkiem że będą oni przebywać oddzielnie od więźniów. Powyższe odstępstwo nie ma jednak zastosowania do zatrzymanych małoletnich bez opieki, których zawsze należy umieszczać w specjalnych ośrodkach zatrzymań.

Państwa członkowskie mogą również odstąpić od obowiązku doręczenia osobom ubiegającym się o azyl informacji dotyczących reguł obowiązujących w ośrodku zatrzymań oraz ich praw i obowiązków w tym ośrodku w przypadku zatrzymania wnioskodawcy na przejściu granicznym lub w strefie tranzytowej; odstępstwo to nie może mieć jednak

zastosowania w ramach procedur granicznych określonych w art. 43 zmienionego wniosku dotyczącego dyrektywy w sprawie procedur azylowych, w którym to przypadku państwa członkowskie powinny być lepiej wyposażone w celu zapewnienia tej gwarancji w odpowiednich miejscach.

Ponadto takich odstępstw nie powinno się stosować automatycznie, lecz wyłącznie w wyjątkowych okolicznościach. W związku z tym należy je odpowiednio uzasadnić z uwzględnieniem okoliczności każdego przypadku, takich jak powaga danego odstępstwa, czas jego trwania oraz jego skutki dla danej osoby.

Artykuł 11

- W celu zachowania przejrzystości zmieniono układ akapitów tego artykułu .

- Skreśla się zapis dotyczący całkowitego zakazu zatrzymywania małoletnich bez opieki. W związku z tym, nie naruszając art. 8 dyrektywy, nie zatrzymuje się małoletnich, chyba że najlepiej zabezpiecza to ich interesy. Biorąc jednak pod uwagę szczególnie delikatną sytuację małoletnich bez opieki, przepis stanowi również, że zatrzymanie można stosować jedynie w wyjątkowych przypadkach.

Ponadto wyraźnie wyjaśniono, że zatrzymanie małoletnich stosuje się wyłącznie jako środek ostateczny i jeżeli zbadano alternatywne środki przymusu i uznano je za nieskuteczne. Zatrzymanie małoletnich zarządza się na możliwie najkrótszy okres; państwa członkowskie podejmują także starania zmierzające do zapewnienia umieszczenia małoletnich w odpowiednich dla nich otwartych miejscach zakwaterowania.

- W drodze wyjątku wnioskodawcy płci żeńskiej i męskiej mogą przebywać w jednym miejscu podczas zajęć rekreacyjnych i socjalnych.

- Przed zatrzymaniem osoby szczególnej troski państwa członkowskie muszą stwierdzić, że jej stan zdrowia i samopoczucie nie pogorszą się znacząco. Skreśla się jednak obowiązek poświadczenia tego przez „wykwalifikowanego pracownika”.

- Zgodnie z wynikami dyskusji w Radzie i biorąc pod uwagę, że w przypadku zatrzymania na przejściu granicznym lub w strefie tranzytowej mogą wystąpić praktyczne trudności w zapewnieniu dostępu do niektórych gwarancji w zakresie przyjmowania, w ust. 5 zezwala się państwom członkowskim na tymczasowe stosowanie odstępstw od praw określonych w ust. 2 akapit czwarty, w ust. 3 i w ust. 4 akapit pierwszy.

Odstępstwa te nie mogą być jednak stosowane w ramach procedur granicznych określonych w art. 43 dyrektywy w sprawie procedur azylowych, w którym to przypadku państwa członkowskie powinny być lepiej wyposażone w celu udzielenia tych gwarancji w odpowiednich miejscach. Ponadto takich odstępstw nie powinno się stosować automatycznie, lecz wyłącznie w wyjątkowych okolicznościach. W związku z tym należy je odpowiednio uzasadnić z uwzględnieniem okoliczności każdego przypadku, takich jak powaga danego odstępstwa, czas jego trwania oraz jego skutki dla danej osoby.

Artykuł 14

- Ponownie wprowadza się wyjaśnienie, że dostęp do kształcenia może ograniczać się do dostępu do państwowego systemu kształcenia, zgodnie z wynikami dyskusji w Radzie.

- W celu zapewnienia spójności ze zmienionym wnioskiem dotyczącym dyrektywy w sprawie procedur azylowych wyjaśnia się, że wniosek o udzielenie azylu może zostać złożony przez małoletniego lub jego rodziców (zamiast „przez jego rodziców”, aby objąć również inne warunki uwzględnione w zmienionym wniosku dotyczącym dyrektywy w sprawie procedur azylowych).

- Ustęp 2 akapit drugi został sformułowany bardziej przejrzysto.

Artykuł 15

W zmienionym wniosku zachowano określone terminy dotyczące dostępu do rynku pracy. Dostępu takiego udziela się w ciągu 6 miesięcy od dnia złożenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej. Okres ten można jednak wydłużyć o okres nieprzekraczający kolejnych 6 miesięcy w przypadkach określonych w art. 31 ust. 3 lit. b) i c) zmienionego wniosku dotyczącego dyrektywy w sprawie procedur azylowych, w których zezwala się także na przedłużenie czasu rozpatrywania wniosku u udzieleniu azylu. Takie przypadki mają miejsce, (i) jeżeli w tym samym czasie złożono dużą liczbę wniosków o udzielenie ochrony międzynarodowej oraz (ii) jeżeli opóźnienie w wyrażnie wynika z niewywiązania się przez wnioskodawcę z niektórych zobowiązań określonych w art. 13.

W artykule tym zwraca się również uwagę, że choć można narzucić warunki dotyczące dostępu do zatrudnienia, należy dopilnować, aby w praktyce warunki te nie były zbyt rygorystyczne, co skutkowałoby uniemożliwieniem skutecznego dostępu do zatrudnienia osobom ubiegającym się o azyl.

Artykuł 17

Określenie „osoby o szczególnych potrzebach” zastępuje się określeniem „osoby szczególnej troski”, o których mowa w art. 21 po wprowadzeniu zmian do tego artykułu.

Biorąc pod uwagę wyniki dyskusji w Radzie oraz stanowisko Parlamentu Europejskiego, kwestia poziomu odniesienia, jeżeli chodzi o odpowiednią pomoc materialną zostaje uproszczona, co zapewnia większą elastyczność we wdrażaniu tego poziomu.

Celem tego przepisu jest zapewnienie ilościowego określenia znaczenia pojęcia „odpowiedniego poziomu życia”. W szczególności, jeżeli pomocy materialnej udziela się w formie środków pieniężnych, państwa członkowskie określają przyznawaną kwotę na podstawie poziomu pomocy finansowej przyznawanej obywatelom, gdy potrzebują oni takiej pomocy. W toku negocjacji okazało się, że jest to w pełni zgodne z praktykami krajowymi lub z prawem wielu państw członkowskich. Ponadto przepis ten zezwala państwom członkowskim na stosowanie mniej korzystnych norm wobec wnioskodawców w porównaniu z obywatelami, jeżeli jest to należycie uzasadnione; na przykład jeżeli pomocy na pewnym poziomie udziela się w naturze i w związku z tym jest ona odejmowana od pomocy finansowej lub jeżeli poziom pomocy udzielonej obywatelom przekracza poziom niezbędny do zapewnienia „poziomu życia gwarantującego utrzymanie i ochronę zdrowia fizycznego i psychicznego” i związku z tym wnioskodawcom ubiegającym się o azyl przyznaje się jedynie pewien odsetek tej pomocy krajowej.

Artykuł 18

- Wprowadza się niewielkie korekty w celu dokładniejszego wyjaśnienia związków między tym przepisem a zasadami dotyczącymi zatrzymania (w szczególności poprzez stwierdzenie,

że przepis ten pozostaje bez uszczerbku dla przepisów art. 10 i 11 oraz poprzez skreślenie lit. c): „osoba ubiegająca się o azyl jest zatrzymana lub jej pobyt ograniczono do punktu granicznego”).

- W celu zachowania spójności ust. 7 włącza się do ust. 2 jako lit. b), dzięki czemu wszystkie gwarancje dotyczące zakwaterowania są wymienione w ramach jednego przepisu.

- Upraszcza się ustęp 2: zmienia się brzmienie lit. b) i c) dotyczących prawa do kontaktowania się z członkami rodziny, doradcami prawnymi itd. i przyjmowania ich w miejscach zakwaterowania, w szczególności w celu zapewnienia spójności z dawnym ust. 7, który stał się obecną lit. b);

- W celu zachowania spójności ust. 3 przeniesiono do art. 23, dotyczącego gwarancji dla małoletnich.

Artykuł 19

- Skreślono zapis dotyczący obowiązku zapewnienia osobom o szczególnych potrzebach w zakresie przyjmowania opieki medycznej „na takich samych zasadach jak obywatelom”, zgodnie ze stanowiskiem Parlamentu Europejskiego oraz wynikami dyskusji w Radzie.

- W celu zachowania przejrzystości termin „zaburzenia psychiczne” zastąpiono terminem „pourazowe zaburzenia stresowe”.

Artykuł 20

Do przepisu tego wprowadza się znaczne zmiany i zezwala się państwom członkowskim na cofnięcie lub ograniczenie pomocy materialnej we wszystkich przypadkach, o których mowa w obowiązującej dyrektywie, z wyjątkiem przypadków, w których wnioskodawca „nie wykazał, że wniosek został złożony w najkrótszym czasie”, biorąc pod uwagę aktualne orzecznictwo¹.

W celu zachowania przejrzystości ust. 2 wniosku z 2008 r. staje się ust. 1 lit. d), dzięki czemu ust. 1 zawiera wszystkie podstawy cofnięcia lub ograniczenia.

W ust. 3 wyjaśnia się, że ograniczenie pomocy materialnej (która zgodnie z art. 2 lit. g) obejmuje zakwaterowanie, wyżywienie, odzież i pomoc finansową) nie dotyczy opieki zdrowotnej. Ponadto określenie „osoby o szczególnych potrzebach” zastępuje się określeniem „osoby szczególnej troski”, o których mowa w art. 21 po wprowadzeniu zmian do tego artykułu.

Artykuł 21

Wyraźniej wskazuje się na związek między pojęciami szczególnych potrzeb w zakresie przyjmowania oraz szczególnej troski; w szczególności zwraca się uwagę, że szczególne potrzeby w zakresie przyjmowania mogą dotyczyć wyłącznie osób szczególnej troski po przeprowadzeniu indywidualnej oceny ich sytuacji zgodnie z art. 22. Zmianę tę

¹ Wyrok w sprawie *R(Q) przeciwko Secretary of State for the Home Department* [2004], QB 36, potwierdzony opinią sędziów *Lords of Appeal* w odniesieniu do wyroku w sprawie *Regina przeciwko Secretary of State for the Home Department* [2005], UKHL 66.

odzwierciedlono również w rozdziale IV. Przepis ten należy także odczytywać wraz z definicją osób o szczególnych potrzebach w zakresie przyjmowania zawartą w art. 2 lit. k).

Ponadto do listy osób szczególnej troski dodaje się również „osoby z poważnymi chorobami fizycznymi”. Odnosi się to do pojęcia „osób wymagających szczególnej gwarancji proceduralnych” określonego w zmienionym wniosku dotyczącym dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

W celu zachowania przejrzystości wyrażenie „problemy ze zdrowiem psychicznym” zastąpiono wyrażeniem „choroby umysłowe” i „pourazowe zaburzenia stresowe”.

Lista osób szczególnej troski, tak jak we wniosku z 2008 r., pozostaje otwarta.

Nowy artykuł 22

Odniesienie do identyfikacji szczególnych potrzeb w zakresie przyjmowania zawarto w nowym odrębnym artykule. Ponadto stosowny przepis zmieniono w celu ułatwienia jego wdrażania; obecnie zawiera on odniesienie do ustanawiania „mechanizmów”, zamiast „procedury określonej w prawie krajowym”. W związku z tym dokładniej wyjaśnia się, że identyfikacja szczególnych potrzeb w zakresie przyjmowania nie musi wymagać ustanowienia nowej / odrębnej procedury, lecz można jej dokonać w ramach istniejących środków krajowych [tj. w ramach profilaktycznych badań medycznych], w razie potrzeby w powiązaniu z dostosowaniami mającymi na celu zapewnienie przeprowadzania identyfikacji na początku procedury azylowej oraz przy pomocy wyposażenia wystarczającego do identyfikacji szczególnych potrzeb w zakresie przyjmowania zgodnie z definicją zawartą w art. 2 lit. k). W celu dalszego ułatwienia wdrażania tego przepisu stanowi on, że mechanizmy identyfikacyjne uruchamiane są „w rozsądnym terminie”, a nie „natychmiast” po złożeniu wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej.

W związku z tym przepis ten stanowi, że państwa członkowskie muszą stwierdzić, czy wnioskodawca należy do kategorii grup wymagających szczególnej troski zgodnie z art. 21, i, jeżeli tak, ustalić, czy ma on specjalne potrzeby w zakresie przyjmowania. Następnie określa się charakter tych potrzeb w celu dokonania wyboru odpowiedniego trybu działania, tj. czy wnioskodawcy wymagają leczenia, czy tylko szczególnych udogodnień w miejscu zakwaterowania itp.

Ponadto przepis stanowi, że szczególnych potrzeb w zakresie przyjmowania ujawnionych po przeprowadzeniu badań profilaktycznych, o których mowa w art. 22, nie można zignorować. Może to dotyczyć w szczególności niektórych pourazowych zaburzeń stresowych, które z uwagi na swój charakter mogą się ujawnić dopiero po pewnym czasie.

Ponadto przepis stanowi, że identyfikacja szczególnych potrzeb w zakresie przyjmowania pozostaje bez uszczerbku dla procesu rozpatrywania wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, w celu wyjaśnienia, że takie potrzeby w zakresie przyjmowania mogą nie być istotne z punktu widzenia warunków przyznania statusu ochrony międzynarodowej zgodnie z dyrektywą kwalifikacyjną.

Artykuł 23 [poprzednio Artykuł 22]

Dodaje się ust. 4 (dawny art. 18 ust. 3) w celu zawarcia w jednym artykule wszystkich kwestii dotyczących małoletnich. Słowo „zwyczaj” zastąpiono wyrażeniem „praktyka krajowa

danego państwa członkowskiego” w celu zapewnienia spójności z definicjami małoletnich bez opieki i członków rodziny zawartymi odpowiednio w art. 2 lit. f) i c).

Artykuł 24 [poprzednio Artykuł 23]

Ustęp 1 zostaje zmieniony w celu zapewnienia spójności ze zmienionym wnioskiem dotyczącym dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

Dodaje się ust. 2 objaśniający kwalifikacje i rolę przedstawiciela małoletnich bez opieki, zgodnie z wynikami dyskusji w Radzie oraz ze zmienionym wnioskiem dotyczącym dyrektywy w sprawie procedur azylowych.

W ust. 2 przypomina się również, że należy przestrzegać zasady najlepszego zabezpieczenia interesów dziecka w przypadkach, w których państwa członkowskie podejmują decyzję o umieszczeniu małoletnich w wieku co najmniej 16 lat w ośrodkach dla cudzoziemców dla pełnoletnich osób ubiegających się o azyl. Upraszcza się ust. 3: w kwestii odszukiwania małoletnich bez opieki zawiera on odniesienie do „mechanizmów” zamiast odniesienia do „procedur określonych w przepisach krajowych”. Ponadto zgodnie z wynikami dyskusji w Radzie w przepisie umieszcza się słowa: „w razie potrzeby korzystając z pomocy organizacji międzynarodowych lub innych właściwych organizacji”.

Artykuł 25 [poprzednio Artykuł 24]

Niewielka poprawka językowa: w ust. 2 dodaje się wyrażenie „zwałczenia lub innych poważnych aktów przemocy” w celu zapewnienia spójności z ust. 1.

Artykuł 26 [poprzednio Artykuł 25]

Ustęp 2 zmieniono w celu zachowania zgodności z przepisem dotyczącym dostępu do bezpłatnej pomocy prawnej zawartym w art. 9 ust. 5.

Artykuł 27 [poprzednio Artykuł 26]

Brak zmian

Artykuł 28 [poprzednio Artykuł 27]

Artykuł 28 nie odnosi się już do obowiązku corocznego przedstawiania sprawozdań. W artykule tym ustanawia się natomiast termin dostarczenia przez państwa członkowskie pierwszego zestawu informacji zgodnie z załącznikiem I do wniosku.

Artykuł 29 [poprzednio Artykuł 28]

Brak zmian

Artykuł 30 [poprzednio Artykuł 29]

Komisja składa Parlamentowi i Radzie sprawozdanie w terminie 2 lat od terminu transpozycji dyrektywy.

Załącznik 1

W zmienionej dyrektywie utrzymuje się mechanizm sprawozdawczy. Zgodnie z wynikami dyskusji w Radzie i z obawami dotyczącymi ograniczeń administracyjnych, znacznie ograniczono poziom szczegółowości w celu uwzględnienia najważniejszych przepisów dyrektywy, w przypadku których bez odpowiednich informacji proces monitorowania byłby utrudniony. Zmieniono również ramy czasowe; po upływie terminu, o którym mowa w art. 28 ust. 2, państwa członkowskie mają obowiązek ponownego złożenia wymaganych informacji jedynie w przypadku istotnej zmiany w prawie krajowym lub praktyce krajowej, które spowodują dezaktualizację przekazanych informacji.